

MADS VESTRUP gik langsomt ad Hjemmet til. Han gik med Blikket fæstet til Jorden. Et nyt, mørkt Uvejr var brudt ind over hans Sind. Dog havde han heller ikke dennegang glemt at smøge sine Søndagsbukser op forneden.

Han naaede op gennem Skoven og havde det aabne Land liggende for sig under en flyvende Skyhimmel. Her standsede han et Øjeblik med Kasketten i Haanden for at lade Blæsten køle sit blussende Hoved. Blikket fulgte en Flok Krager, der styrede forbi, og da de var forsvunden blev det hængende i Luften — mørkt, vildt og fortvivlet.

Ja, Satan var en gavmild Herre at tjene! Nu laa Livet atter for dette gudløse Menneske som en sorgløs Leg. I Stedet for Død og retfærdig Straf i Helvedspølen vinkede der ham ny Lyst og nye Glæder af Sydens Overflod. Havde Gud da underkastet sig? Havde Satan sejret? . . .

Han saae sig omkring. Og da han ingen Mennesker kunde opdage i Nærheden, forlod han Vejen og skraaede ind over en Stubmark, idet han tog Retning efter en Udflyttergaard, der laa ensomt oppe paa en Bakke.

Hans Hjerter slog tungt og uroligt. Da han engang troede at se et lyst Kvindehoved dukke op over Hækken omkring Blegepladsen, standsede han